

3. En annan galning trodde och. Mitt hår af silke vara; Min hals, han sade, wore gjord Af alabaster bara. En gammal löjlig kärleks-narr Skrek i sin djupa smärta, Då han af mig utfrattad blef: "Du har ett stenhårde hjerta!"

4. Den tåckaste bland gracerna, Som sköna Venus tjena, I sågring, sad' man, war ett noll Emot mig stackars Lena, Som, utan både far och mor, I herrgårdstjenst är stadder Hos samma rika brukspatron, Som wid mitt dop stod sadder.

5. Den ene narren på min hand Wål tusen kysar tryckte; Den andre sakta uti fjoln Mig rått och ofta tryckte; I vinden mig den tredje ndp Och ropre: sköna blomma! Du är för landet alltför tåck, Du bär till staden komma.

6. På knäna många föllo ned Och sade till min ära, Att jag som drottning wore wärd Att diademet bära, Att som gudinna hyllning så Af alla manspersoner, Och att tillbedjas öfwer allt, I kjojer och på throner.

7. Kort sagde: jag bara dyligt snack Af stadsbo'rna fick höra; De allting annorlunda se, An wi på landet göra; Och skälet dertill vill jag nu I tyfhet er berätta: Det wäcker ögonen af glas, Som de på näsan sätta.

GS 859

Twenne alldeles Nya och mycket wackra

W i s o r.

Den Första:

Prestens dotter i Taubenhain.

I Kyrkoherdens trädgård wid Taubenhain ic.

Den Andra:

Lenas äfwentyr i Staden.

Jag länge önskar att till sta'n få komma ic.

Önksöping,
hos J. G. Sundström, 1848.

